

Ændringsforslag til § 4, det vedkender jeg mig, men det er under den bestemte Forudsætning, at Ændringsforslaget angaaende Kirkeværgers Funktionstid bliver vedtaget, ellers ikke.

Laursen: Det er allerede nævnt, at det har sine Vanskeligheder med den ensartede Lovgivning for Landsbykirkers og Købstadkirkers Forhold. Det er i den Anledning, jeg vil gøre en Bemærkning for at give den højtærede Kultusminister Lejlighed til at stadfæste den Formodning, at dette Lovforslag ikke vedrører de kommunale Kirkegaarde. Saaledes har jeg forstaaet det, og jeg tror ogsaa, det er rigtigt, men jeg mener dog, det var hensigtsmæssigt, det blev sagt i denne Sal.

Dernæst vil jeg gøre en Bemærkning vedrørende Forholdet mellem Menighedsraadene og Kommunalbestyrelserne. Der er udtrykt Betænkelighed ved, at Kommunalbestyrelsen kun fik et Medlem til at „tiltræde“. Jeg tror, at dette Medlem nok skal hævde sig, selv om det kun tiltræder, for jeg har den Opfattelse, at Menighedsraadene vil have deres Opmærksomhed stærkt henvendt paa at staa i et godt Forhold til Kommunalbestyrelsen, og under Forhandlingerne ved Menighedsraadet godt, at dette Medlem af Kommunalbestyrelsen har en god Støtte i Ryggen.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Saa vidt jeg forstod den ærede sidste Taler (Laursen), rettede han et Spørgsmaal til mig om, hvorvidt dette Lovforslag vedrører de kommunale Kirkegaarde. Kirkegaardenes Bestyrelse og Ordning i det hele vil komme ind under det andet kirkelige Lovforslag, der er fremsat i Landstinget, nemlig Lovforslaget angaaende Syn over Kirker og Kirkegaarde, og det foreliggende Lovforslag vedrører altsaa ikke de kommunale Kirkegaarde.

Jeg skal til det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), der byggede sin principielle Modstand mod Ændringsforslagene Nr. 1—4, som jeg helt kan tiltræde, paa en Bestemmelse i Menighedsraadsloven, sige, at jeg tror, at denne Bestemmelse i Menighedsraadsloven snarere kan anvendes til at indtage et modsat principielt Standpunkt. Denne Bestemmelse i Menighedsraadsloven lyder, saa vidt jeg husker, saaledes, at Menighedsraadet har Bestyrelsen af Kirken, indtil en særlig Lov om Kirkers Bestyrelse er vedtaget. Der er altsaa forudsat i den Bestemmelse, at

man ved en særlig Lov kunde træffe en anden Bestemmelse, saa det ærede Medlem kan ikke bygge sin principielle Modstand paa den anførte Bestemmelse. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at Bestemmelsen neppe har stor praktisk Betydning, men jeg tror, den har den Betydning, som jeg flere Gange, naar dette Spørgsmaal har været debatteret, har omtalt baade her og i det andet høje Ting, at man derved faar tilvejebragt et mere venligt Forhold mellem den kommunale Bestyrelse og Menighedsraadet. Jeg er fremdeles bange for, at der omkring i Kommunerne vil kunne opstaa et uheldigt Modsætningsforhold mellem Menighedsraadene og Kommunalbestyrelserne, hvis Menighedsraadene er i Stand til at paatvinge Kommunalbestyrelserne en Ligning, uden at Kommunalbestyrelsen har et Medlem, der i Forhandlingen om denne Sag er sideordnet med Menighedsraadsmedlemmerne. Det vil vel kun forekomme meget sjældent, men paa det enkelte Sted, hvor et saadant Modsætningsforhold kunde tænkes at opstaa, vil det have den største Betydning, at vedkommende Kommunalbestyrelses Medlem er sidestillet med de andre.

De Betænkeligheder, som det ærede Medlem fra Vordingborg (Dahl) har, tror jeg kommer af, at han ser noget forkert paa Sagen og ikke rigtig forstaaer, hvordan Forholdene ligger. Forholdene har neppe heller været helt klare hverken for det kirkelige Udvalg eller for dette høje Ting under de tidligere Behandlinger af Sagen. Med Hensyn til Købstadkirkerne har Forholdet hidtil været saaledes, at hvis Byraadet ikke vilde godkende de Udsættelser, som Synet havde gjort, havde Raadet Ret til at indanke Synets Udsættelser for et Oversyn, og hvis Oversynet da godkendte Synets Udsættelse, var Oversynets Kendelse endelig, og saa skulde Byraadet bøje sig. Altsaa, en ikke indanket Synsudsættelse eller en Oversynskendelse var begge endelige, og Byraadet maatte bøje sig. Hvis man nu gik til at vedtage den Bestemmelse for Købstadkirkernes Vedkommende, at Byraadet ikke kunde tvinges til at ligne over denne $\frac{1}{10}$ pCt., som der er Tale om, vilde man staa overfor det underlige Forhold, at skønt man har en Lovbestemmelse, ifølge hvilken et ikke indanket Syn eller et Oversyn er endeligt, kan en anden Myndighed, nemlig Byraadet, underkende dette ved at nægte Bevilningen. Hvis man indsatte en saadan Bestemmelse i denne Lov, vilde man i hvert Fald blive nødt til at ændre den tidligere